

Eko från Medjugorje

Maria Fridens Drottning

Mars-april 2010 årgång 26, nr 3-4 c/o Carlo Frizzo, Vultejusv. 21. 168 57
Bromma.

Tel: 08-17 94 75. Eko från Medjugorje Plusgiro 401 99 00-2.

Originalutgåva: Eco di Maria, Via Cremona 28, 46100 Mantova, Italien

209

"Kära barn, låt denna tid vara en tid för personlig bön för er, så att trons frö växer i era hjärtan och växer för att ge ett glatt vittnesbörd för de andra. Jag är med er, och jag vill uppmana er alla: väx och gläd er i Herren som har skapat er. Tack för att ni har svarat på min kallelse.

Bönen är den goda jordmånen för tron

Apostlarna sade till Herren: "Ge oss större tro!" Herren svarade: "Om ni hade tro stor som ett senapskorn, skulle ni kunna säga till mullbärsträdet där: "Ryck upp sig själv med rötterna och plantera dig i havet! Och det skulle lyda er" (Luk 17:5-6). Kära barn, låt denna tid vara en tid för personlig bön för er, så att trons frö växer i era hjärtan, uppmanar oss Maria. Vår tid är den tid då säd och ogräs växer tillsammans, det är väntans tid för Kristi återkomst, en tid då vi är kallade att vaka över trons goda frö och låta det växa. Tron är Guds omätligt stora gåva, och liksom alla gåvor som kommer från Honom erbjuder Han den åt oss, den påtvingas oss inte. Vi tar emot och bevarar gåvan, eller också tackar vi nej; Gud respekterar vår frihet, hela vägen, men han överger oss inte och är alltid redo att skynda till vår hjälp, när vi vänder oss till Honom med uppriktigt hjärta. Även om vi inte kan be, kommer Anden att vädja för oss (Rom 8:26). Låt oss be Gud med kraft att trons frö inte dör i oss; låt oss be om det mer än om allt annat i världen; vi ska be för oss själva, för våra barn, för våra vänner, för dem som är fiendliga mot oss, för hela mänskligheten. Vi ska be om Marias mäktiga förbön, hon som är med oss, alltid redo att stödja oss; vi ska be om änglarnas och våra skyddshelgons förbön. Låt vår bön vara enkel, levande, tillitsfull, ett upplyftande av själen till Gud, som Kyrkans katekes lär. "För mig är bönen att med hjärtat sträcka mig mot Gud, en enkel blick riktad mot himlen, ett rop av tack och av kärlek, i prövningar liksom i glädje, det är något stort, övernaturligt, som vidgar själen och förenar mig med Jesus". Det som den heliga Teresa försäkrar är en erfarenhet som jag, du, alla kan göra, om vi verkligen önskar det!

Den sanna bönen, hjärtats bön, är gemenskap mellan människan och hennes Skapare, den är ett möte i Kristus mellan Fadern och det barn som jag är, som du är; just därför är den eukaristiska liturgin, den heliga Mässan, den högsta formen för bön.

Mottag, Herre, vår högtidliga offergåva, och låt oss genom detta saliga utbyte bli lika

"När vi såg Guds Son komma till oss inte med pomp och ståt, inte heller i storslagenhet, inte i majestät, utan klädd som en fattig man i sin ödmjukhet, trodde vi, enligt våra mänskliga kriterier, att han dolde sin storhet och sin härlighet, medan han genom just detta avskalade framträdande avslöjade sin äkta storhet för oss, den sanna, gudomliga härligheten.

Denna storhet och denna ära har ingenting att göra med vår mänskliga storhet och ära. Guds Sons storhet och ära består väsentligen av högheten i en kärlek som inte vet av avstånd och som triumferar i gemenskapen."

Éloi Leclerc

honom som i sig förenar din gudomliga och vår mänskliga natur; Jesus Kristus vår Herre. Så ber vi över offergåvorna under Mässan på Julnatten, och avsikten med denna bön är att vi blir en enda kropp och en enda själ i Kristus. I vår tro sker denna assimilering. Nu är människan inte längre förvisad från Livets Träd på det att hon inte ska äta av det och leva för alltid (1 Mos 3: 22-24). Nu är Livets Träd Kristus, och människan kan äta av det och leva för alltid, om hon gör det med ett hjärta med den rätta intentionen. Så blir vår tro ett glatt vittnesbörd för andra, och det är ett verkligt effektivt vittnesbörd för det förmedlar inte något som är av oss utan Honom som lever i oss, Kristus Jesus. Vittnesbördet ger glädje, för Han är den äkta, den enda, den unika, eviga Glädjen! Så växer vi och gläds i Herren som har skapat oss, och som har velat ha oss som sina barn i sin Son Jesus!

Nuccio Quattrocchi

Budskap den 25 februari 2010

"Kära barn, i denna tid av nåd, när också naturen bereder sig att bjuda på sina vackraste färger under året, kallar jag er, små barn, att öppna era hjärtan för Gud Skaparen, så att han kan förvandla dem och forma dem efter Sin bild, och så att allt det goda som har somnat i era hjärtan vaknar till nytt liv och till längtan efter evigheten. Tack för att ni har svarat på min kallelse.

Öppna era hjärtan för Gud Skaparen

Det finns en tid då naturen vaknar på nytt från sin vintersömn och det är en tid av nåd, för det är Guds nåd som styr den och väcker den. På samma sätt är det med hela skapelsen och ännu mera för människan, som skapats efter Hans bild. Kära barn, jag inbjuder er att öppna ert hjärtas dörr för Jesus, liksom blomman öppnar sig för solen sade Maria den 25 januari 1995 och ännu idag upprepar hon **öppna era hjärtan för Gud Skaparen**. Gud är Skapare. Inte bara i begynnelsen av världens och människans historia; han var det då och han är det fortfarande, för Gud är Liv och livet är i Honom och existerar inte utan Honom. Människan kan inte klara sig utan Gud. Det är den urtida ormens bedrägeri som fortfarande frestar och förleder människan, som inbillar henne att hon kan klara sig utan Gud, leva utan Honom och till och med i motsättning till Honom. Ormen är upphovet till den första synden, vilken ännu bryter fram och kommer att bryta fram till dess *Gud blir allt i alla*. Som varje mor gör med sina barn, väcker Maria oss ur sömnen, kallar oss till Livet. **Öppna era hjärtan för Gud Skaparen, så att han kan förvandla dem och forma dem efter Sin bild.** Detta är livet: att leva av Gud, samtycka till att fortsätta Hans skapelseverk i oss, överlåta sig åt Hans Kärlek som förvandlar oss och gör oss lika Jesus. Maria insisterar; hon är ständigt aktiv, alltifrån sin tidiga ungdom, då hon gav sitt Ja till ängeln Gabriel, från den stund då hon tog emot Jesus i sin kropp och med Honom oss alla för att av alla forma en enda Son till Fadern. Detta är Guds skapelse; den är alltid aktiv, ty detta är Hans Verk. Hur kan vi låta bli att vara disponibla för en så stor Kärlek?

Därför besvär jag er för Herrens skull: lev inte längre som hedningarna. Deras tankar är tomhet, deras förstånd förmörkat, och de står utanför det liv som Gud ger, därför att de behärskas av okunnighet och är förstockade i sina hjärtan (Ef 4:17-18).

Se till att ni förnyas i ande och förstånd

och att ni klär er i den nya människan, som har skapats efter Guds bild, med den rättfärdighet och den helighet som hör sanningen till (Ef 4:23-24). Detta är det uppvaknande som Maria kallar oss till, och om vi läser vidare i Paulus brev till efesierna finner vi användbara råd också för oss idag, kanske mer än tidigare, för att det **Nya Livet** ska födas i oss var och en, det liv som Kristus vunnit med sin död och uppståndelse. Livets essens finns endast i Jesus Kristus, och endast i Honom kan vi upptäcka det, smaka det, leva det. Det handlar inte om att uppfinna något nytt utan att leva det Nya Livet som redan är närvarande i Kristus och erbjuds oss var och en. Det gäller bara att ta emot det med uppriktigt hjärta, utan förställning, utan hyckleri.

Vakna ur klenrohetens och syndens sömn, för detta är en nådens tid som Gud ger er (25.2.2000). Vakna ur er själs trötta sömn (25.3.2001); Maria uppmanar oss och det berör var och en av oss, speciellt dem som har särskilt ansvar i Kyrkan, att acceptera eller avvisa det nya livet. Ännu är det möjligt, men hur länge?
N.Q.

Gå mot strömmen!

”Vi är ständigt kallade till omvändelse, men inte alltid är det klart för oss vad det verkligen innebär. Omvändelse betyder byta riktning på livets vandring: inte med en liten justering utan en äkta och verklig omvändning av marschriktningen. Omvändelse är att gå mot strömmen, där ”strömmen” och det ytliga, inkonsekventa, illusoriska livet som ofta fascinerar, behärskar oss och förslavar oss under det onda eller gör oss till medelmåttighetens fångar. Däremot, genom omvändelsen siktar man på det kristna livets höjdpunkt, man anförtror sig åt det levande och personliga evangeliet, dvs Jesus Kristus. Hans person är det slutliga målet och omvändelsens djupa mening. Han är vägen alla är kallade att gå för att låta sig upplysas av hans ljus, ledas av hans kraft som styr våra steg.

Varje dag, full av nåd, är ett gynnsamt tillfälle, för varje dag uppmanar oss att överlåta oss åt Jesus, ha förtroende för Honom, bli kvar i Honom (...) också i svårigheter, mödor, trötthet och fall, också när vi frestas att överge vägen i Jesu efterföljd och stänga in oss i oss själva, i vår egoism, utan att göra klart för oss att vi måste öppna oss för Guds kärlek i Kristus, för att leva i hans rättfärdighets och kärleks logik.

Låt oss förnya vårt åtagande att följa Jesus, att låta oss förvandlas av hans påskmysterium för att besegra det onda och göra det goda, för att få vår gamla människa, knuten till synden, att dö och låta den nya människan, förvandlad av Guds nåd, födas.”
Benedikt XVI
(Generalaudiensen den 17 februari 2010)

”Öknens är den gudomliga förtroelighetens skola, den är det tysta, gränslösa rummet för mötet med Gud, den Absolute. I öknen blir lagen till Kärlek och människan upptäcker att Gud är en Person. Profeterna har hjälpt Guds folk att finna denna mogna dimension i relationen med Jahve just i öknen och den blev till vänskap, förbund, samtal, kunskap, liv.”

Carlo Carretto

Nyheter från Afrika

Det finns alltid en risk ”att inte låtsas om någonting” och likgiltigt förpassa Afrika till vårt medvetandes glömska; Afrika kämpar ständigt sin kamp inte enbart för att leva utan ofta för att med knapp nöd överleva. En kontinent som ständigt tyngs av ödet att evigt tillhöra ”tredje världen”, inte en partner som man kan ha relationer med som med jämlikar, utan en tredje part vid sidan om och som man ska ta hand om.

Sedan en viss tid ger vi utrymme på EKO:s sidor för att ge röst åt Afrikas kontinent, så att den blir huvudperson i sin egen existens: röster från vittnen, som av olika skäl besöker Afrika, bor där, älskar det. I det korta brevet nedan till EKO:s redaktion, berättar **don Andrea Meschi**, generalprior i Stimmatinernas orden, (Jesu Heliga Sårs orden) något för oss om denna kontinent, så att vi alla kan ta på oss dess börda, åtminstone genom att ge den vår bön.

”Kära vänner,

Nyligen kom jag tillbaka till Italien från ett besök på Elfenbenskusten. Det var nästan sex år sedan jag sist var där, och jag fann landet i ett ganska bekymmersamt tillstånd. Det går inte framåt utan bakåt på ett skrämmande sätt. Antalet personer som inte har möjlighet att överleva stiger hastigt, och när de vaknar på morgonen möts de omedelbart av den stora frågan: var ska jag hitta mat idag? Fattigdomen griper omkring sig. Landet skulle kunna ha reserver, men en korrumperad politik som åstadkommer upplösning (möjligheten till ett revolutionärt upplopp tycks alltid latent), och närvaron av multinationella, parasitära krafter gör att landet faller sönder.

Vi Stimmatiner har varit här sedan fyrtio år och leder brinnande församlingar, barmhärtighetsverk och utbildningscentra för ungdomar. Vi har också en stark radiostation för katekesundervisning som sänds till olika byar i skogarna. Lektmän och systrar samarbetar med oss. I Ayamè mötte jag på sjukhuset, som vi startat, ett läkarlag från San Matteo i Pavia, som med jämna mellanrum kommer ner till Afrika och verkar där. Då var de engagerade i en serie ögonoperationer.

Våra europeiska missionärer är mycket få, men med tiden har vi vuxit i antal till nästan ett tjugotal lokala medlemmar. Detta inger hopp för framtiden, men de ekonomiska behoven är oerhört stora. **Vi hoppas att Afrika lyfter på huvudet och går vidare.**

Med nostalgi tog jag med mig hem deras sånger, hemlighetsfullt rytmiserade av tam-tam-trummor, och i vecken på mina kläder finns litet kvar av denna ”röda jord” som man inte kan glömma.”

don Andrea Meschi

Från Uganda...

Kära vänner,

Hjärtligt tack för att jag får *Eko* skickat till mig. Ofta har jag föresatt mig att skriva till er, men gerillan har upptagit alla mina tankar. Nu skriver jag.

Jag bor i Afrika sedan många år. I början arbetade jag på en skola och nu i det pastorala ungdomsarbetet för att hjälpa de unga mänskligt, socialt och kristet med särskild inriktning på de f.d. barnsoldaterna. Missionen finns i norra Uganda. Under 22 år har jag levt med folket under gerillan och har upplevt fruktansvärda grymheter från rebellerna i ”Lord Resistent Army”, bl. a barnens ”korsväg” när de rövades bort för att bli soldater och slavar, och fick utstå alla sorters misshandel.

Nu har vi en period av fred, Gud vare tack. Det låter mig leva lugnare och jag kan arbeta mera. Jag delar ut tidningen **Eko från Medjugorje** på engelska till ungdomarna i Missionens olika skolor. Pojkarna läser det med entusiasm och intresse och jag försäkrar er att det alltid är fest när de får dem och sedan ger de i sin tur det vidare. För närvarande finns det tio skolor som jag arbetar i, så rundturen som den lilla tidningen gör är omfattande! I alla dessa skolor ber man Rosenkransen och under bönen känner eleverna Jungfru Marias närvaro mycket starkt.

Själv läsesr jag mycket gärna *Eko*, för där finner jag material för det pastorala arbetet bland de unga och för min egen personliga reflexion. Min enda sorg är att jag inte kan bidra finansiellt, och därför ber jag Guds Moder att hon hittar någon som kan erbjuda abonnemang för oss missionärer. Och till denna ”någon” går vårt speciella tack, dvs mitt och ungdomarnas, tillsammans med min bön och mitt tack för er generositet. Över er och över alla era läsare och understöd-jare nedkallar jag Guds överflödandevälsignelse.

sr. Aurelia Poma (Lira, Uganda)

Den kristna tron är inte moralism!

Kristendomen är inte och kan inte vara moralism, det är inte vi som bör göra allt som Gud förväntar av världen, men vi bör framför allt träda in i detta mysterium: Gud ger sig själv. Hans väsen, hans kärlek föregår vårt handlande och om vi lever i Honom, identifierade med Honom, förädlade genom hans Blod, kan också vi agera med Kristus.

”Vi ber inte Gud om någon liten eller stor sak, vi anropar Gud om den gudomliga gåvan, Gud själv. (...) Vi bör lära oss alltmer vad vi kan be om, och vad vi inte kan be om därför att det är ett uttryck för min egoism. Jag kan inte be om saker som skadar andra, jag kan inte be om saker som främjar min egoism, mitt högmod. På så sätt blir detta att be, inför Guds ögon, en reningsprocess av våra tankar, våra önsknings. (...) Endast i denna process av långsam rening, av befrielse från oss själva och från viljan att ha bara oss själva, finns livets sanna vandring, endast där öppnar sig glädjens väg.”

Benedikt XVI

Prästämötet på främsta platsen

Vad kan ett helgon från förr ha att säga oss idag?

Söndagen den 25 april blir karmeliten Angelo Paoli (1642-1720) saligförklarad. Vad är det för mening med att upphöja denne man som levde för så länge sedan? Bär hans historia, som blir uppenbar för alla genom saligförklaringen, på ett budskap som fortfarande är giltigt för Kyrkan och karmelitorden? Ja, ty det som inte förlorar sin glans från fader Angelo Paolis liv och exempel är hans barmhärtighetstjänst grundad på hans betraktelse av Guds Mysterium, älskat och tillbett framför allt i Eukaristin.

Påven Benedikt XVI skriver: *"Helgonen hämtade sin förmåga att älska sin nästa ständigt på nytt i mötet med den eukaristiske Herren, och omvänt fick detta möte sin realism och sitt djup i tjänsten för andra"* (Deus Caritas est, 18; encykliken *Gud är kärlek*, 18). Fader Angelo levde i sanning påtagligt sin relation med Gud i förening med Honom under sina långa timmar i bön och genom att bli ett levande bevis på Guds kärleks närvaro. En intensiv kärlek till Kristi person och till hans kors formade hans livslopp och gav honom erfarenhet av en förening i tanke, känsla och vilja med det gudomliga mysteriet; detta förde fader Angelo till att se människorna och världen med Guds ögon och älska andra i Gud och med Gud.

Fader Angelos saligförklaringsker efter många år av väntan; Herren verkar i sin försyn vilja erbjuda den i en särskild tid. Är det bara en händelse att den blir given till Karmel och till Kyrkan under det år som Påven vigd åt prästämbetet? Fader Angelos saligförklaring under Präståret är verkligen ett lägligt tillfälle för att på nytt hos alla präster väcka kärleken till Eukaristin och till den saliga Jungfrun Maria, och till uppfinningsrik barmhärtighetstjänst.

Munterhet och humor var hans följeslagare vid många tillfällen i hans liv. Med sympatiska, kvicka svar tonade han ner obehagligheter och tog emot ord som lät som attacker om inte rent av som oförskämtheter. Många drag och anekdoter från fader Angelos liv avslöjar känsligheten hos denne man, som genom att betrakta Guds Skönhet verkade för att återge skönhet också till de människor som kom honom nära och som (smittade av hans exempel) valde att samarbeta med honom som volontärer i samma tjänst för bröderna, eller genom att låta sig evangeliseras, då de upplevde sin sjukdom eller fattigdom.

Kyrkan frågar sig ständigt hur hon ska växa i sin inre gemenskap och hur hon ska skapa

förenande band mellan präster och lekmän, så att de blir medansvariga i evangelisationsarbetet. Fader Angelo samlade omkring sig högt uppsatta personer och enkla hantverkare och gav envar ansvar, och kunde sporra dem på sitt specifika sätt att få kärlekens kultur att växa. Han inbjuder också oss, hans bröder och systrar idag, att tillsammans hitta nya vägar och sätt för att ta vård om fattiga och konvalescenter, och framför allt sjuka, som påven Benedikt XXI säger om själslig torka.

Genom denna saligförklaring, som sker nu och inte för länge sedan, vill Gud antagligen genom denne präst, som framlevde sin mänskliga och andliga mognad i Rom, säga något till Kyrkan nu, i Rom och särskilt till dess prästerskap.

p. Giuseppe Midili, karmelit

Josef, den heligaste av helgonen

Vi kan säga utan fruktan och utan tvivel, att Josef är den heligaste av helgonen och att, fast det inte är en trons dogn, han med stor sannolikhet redan är med Jesus och Maria till kropp och själ i himlen. De tre hjärtana, som var förenade på jorden, kommer redan att för alltid vara förenade i himlen. Det är därför som den helige Josefs förbön som Jesu far och make till Maria är så mäktig. Ingen har älskat dem som han, ingen har tagit vård om dem med så mycken omsorg. Josef är den trogna människan, alltid disponibel för Guds vilja. Därför står hans liv i centrum för världens historia och mänsklighetens frälsning. Att visa honom vördnad och andakt är mera än att vara valfritt.

p. Ángel Pena

Älskade

Låt oss inte förundras om Kärleken, som ger glädje i hjärtat, liknar en eld som tänts med ett "speciellt träslag" av törne, för så behagade det Fadern. Det är inte nödvändigt att söka efter det, för det erbjuds med all säkerhet varje dag: det handlar bara om att känna igen det och att hålla kvar det, inte slänga bort det. Kanske är det inte svårt att känna igen det, för det liknar det trä som Sonen bar på Golgota och som han beredvilligt tagit emot från Fadern. Fadern glädde sig oändligt över detta och kände behovet att visa sin glädje för människorna, när han sade: *denne är min älskade Son i vilken jag har allt mitt behag*. Sedan tänkte Fadern att genom Sonen ge det träet till människorna, för att alla som skulle komma att bära det skulle uppleva Kärlek och Glädje.

Därför uttrycker livets prövningar, som alltid påminner en smula om det "träet", Faderns välvilja och inte ett straff. Maria, som med ängelns budskap kände igen det "träet", gick med glädje till sin släkting Elisabet för att säga: *"från denna stund ska alla släkten prisa mig salig"*. Korset är alltså uttänkt av Fadern för att ge salighet och inte straff. Om det varit annorlunda skulle Maria inte gått till sin kusin för att visa sin lycksalighet. Ja, som Korset var ett tecken på Faderns förkärlek för Sonen och för Modern, då får också våra dagliga lidanden oss att tänka på en sådan förkärlek. Och liksom Maria tog emot korset med sådan kärlek och överlåtelse, fast hon inte förstod tillfullo, är också vi kallade att ta emot varje dags lidanden med kärlek och överlåtelse, även om vi inte alltid förstår. Om vi gör så, kanske vi också ska uppleva Jungfru Marias salighet; kanske också vi ska känna oss vara Faderns älskade, med förkärlek, liksom Jesus och Maria.

Alltför lite

I det jordiska paradiset ägde människorna allt som behövdes för livet, för de var "rika" med Guds rikedom; när de måste gå därifrån, blev de fattiga och förlorade till slut allt.

Trots sina mödor lyckades de inte skaffa något av de som behövs för att leva. Då bevektes Fadern av den olyckliga situation de befann sig i och tänkte ge dem tillbaka det som de hade förlorat, ja, mycket mera, för han gav dem den största Skatt Han hade: sin egen Son. Så *försakade* Gud sin Son för att *berika* människan.

Nu kan Fadern inte längre ge oss Sonen på nytt - så att säga - Sonen är inte längre Hans utan vår, och därför behöver Han oss, enkla mänskliga varelser, för att ge Sonen till alla dem som förlorat Honom. Men vi måste se upp, för vi kan förlora Skatten som vi bär i *lerkärl*: om vi slår sönder kärnen, går innehållet förlorat...

Vi har en viktig uppgift i Guds plan: bära Jesus till vår broder. Maria är den strålande va-relse som alltid bär Jesus med sig till oss, men hon ber också om vår medverkan, det är nästan så att hon behöver oss för att kunna utföra sitt verk. Alla vi, som tar emot Jesus, kan bära Honom till de andra, ty Han, som är *mild och ödmjuk av hjärtat*, låter sig alltid ledas utan att bjuda motstånd. Kanske Jesus väntar av oss just detta: att vi ger Honom åt dem i utbyte, att vi ger Honom till de andra utan åtskillnad, utan preferenser, för framför allt till den som inte vet om att han har förlorat Honom, till den som inte ens söker Honom. Förmodligen kommer Fadern att fråga oss när vårt liv är slut om vi har burit Jesus till de andra. Därför ger vi alltför litet, om vi inte ger Jesus.

Moder Teresa av Calcutta påminde ofta om att *vi ger alltför litet om vi inte ger Gud*. I själva verket söker människan alltid Gud även när hon bara ber om "bröd", ty i hjärtats djup hungrar hon alltid efter Gud. Jesus påminde om det många gånger; också när han sa: *människan lever inte endast av bröd utan av varje ord som utgår ur Guds mun* ville han antyda att utan Gud är "bröd" otillräckligt för att mätta. Och när han gav folket bröden och fiskarna bjöd han tillsammans med det på Guds ord, för att verkligen mätta människorna... Vi ombeds att alltid ge Jesus åt den som har ett behov, för att inte ge för litet, och inte bekymra oss, om vi inte tycker vi duger för denna uppgift. Maria ska hjälpa oss.

Ljusreflexer från Marias Land

Plikten att skriva krönika

Det är normalt att man vill ha nyheter hemifrån när man är långt borta, för då kan man ta del, fast på avstånd, av händelserna i familjen, bland vänner. Det är ofta detta som händer när människor varit i Medjugorje och kommer hem till sina olika länder: de väntar att få nyheter i form av en krönika; det får dem att känna sig närmare.

Under ganska lång tid har vi med små ögonblicksbilder berättat om händelser, givit referat av betydelsefulla besök och skrivit en enkel krönika från dessa platser. Men vi frågar oss nu: har det fortfarande en mening? Med tanke på att det är möjligt att på internet hitta nyheter i *realtid* - medan vi skriver om dem är de redan *passé* när de läses - så har vi också undrat om vi inte borde förändra vårt sätt att beskriva denna verklighet som präglad våra liv så djupt.

Varje dag bombarderar kommunikationsmedlen oss med information av alla slag, och många gånger rapporteras händelserna med medelmåttig skicklighet, ofta i form av skvaller; därigenom stillas bara en banal nyfikenhet som hämtar sin näring ur det sensationella, och vi vänjer oss vid att avläsa vår tid ytligt. I ljuset av detta kan vi bättre förstå, att det inte är nödvändigt att få veta om "bagateller" från Medjugorje för att vara uppdaterade; däremot är det viktigt att känna till det som små småningom sker i de själar som låter sig förvandlas av den nåd de fått på denna plats och som fortfarande verkar var de än befinner sig. Då kommer jag att ha nyheter från Medjugorje, om jag kan se in i mig själv, om jag kan upptäcka frukter av en vandring som hämtar näring ur Marias ord, från hennes närvaro under min dag, från hennes exempel under dessa långa år av uppenbarelser... På så sätt kommer *nyheter från Medjugorje* genom mitt jag... Om jag låter Herren och hans Moder verka fritt kommer varje dag att ge nyheter!

En plan som övergår all förväntan

På nytt närmar vi oss så smått åter en årsdag för uppenbarelserna; i juni går vi in i det trettionde året av Marias närvaro ibland oss. Det har blivit en lång historia. Då och då frågar någon sig: Hur länge ska det hålla på? Vad ska hända mera?

Under de gångna åren har många iögonenfallande episoder markerat livet i Medjugorje och dess huvudpersoners liv: tecken, händelser, sensationella vittnesbörd, och sedan har vi de tio hemligheterna som ännu är dolda bakom visionärernas förbehåll... "Kära barn, glöm inte att ni alla är viktiga i denna stora plan som Gud leder framåt genom Medjugorje. Gud vill omvända hela världen till Sig; Han är varje var-elses början och slutmål. På ett särskilt sätt, små barn, inbjuder jag er från djupet av mitt hjärta:

Öppna er för denna stora nåd som Gud ger er genom min närvaro här..." sade Maria den 25 juni 2007. Det handlar således om **en stor plan som inte kan inlutas i våra förutsägelser och förväntningar**. Vi kan inte fortsätta att spana mot horisonten för att gå händelserna i förväg, men inte heller vända blickarna bakåt och beklaga oss över det som varit och det som skulle ha kunnat vara... enligt oss!

Guds plan är inte bara stor, den är mycket stor, för det handlar om hela världens frälsning: inte bara människornas utan hela skapelsens och varje levande väsens, så att allas väl återställs, blir som det var i begynnelsen för varje art. Låt oss inte förlora tid med att kretsa kring våra små projekt, och framför allt inte låta oss dras från ansvaret för att Guds plan skall lyckas: vi är alla viktiga. Låt oss då söka att allvarligt upptäcka vad vi bör göra och göra det ända till *slutet*.

Att fasta ger oss godare mat

Det verkar som om växterna under de långa vintermånaderna inte behöver någonting. De förblir stängda, nästan sovande i sina vitala funktioner, och för den som inte känner dem tillräckligt kan de till och med ge intryck av att vara döda. Men deras liv är intensivt, vibrerande, det är bara koncentrerat inåt för att skydda sig mot den stränga vintern, men också för att förbereda sig på det nya livet, på nya färger och dofter. Det rör sig således om en viktig tid för återhämtning för att sedan ge det bästa av sig själv. Då och då behöver de litet vatten, kanske något gödselkorn, men övriga dagar fastar växterna!

Det är inte helt fel att tala om fasta i dessa termer. Tanken med fasta är bara ofta knuten till begrepp som botgöring, uppoffring, sonande: "Dock, nu må ni vända om till mig av allt ert hjärta, säger Herren, med fasta och gråt och klagan. Riv sönder era hjärtan, inte era kläder, och vänd om till Herren, er Gud, ty nådig och barmhärtig är han, tålmodig och stor i mildhet, och sådan att han ängrar det onda" (Joel 2: 12-13) hör vi läsas den första dagen i Fastan i kyrkorna. Men vi måste få en personlig erfarenhet av denna praxis för att förstå att en kristens fasta har en helt annan vikt.

Låt oss återvända till våra växter för att

upptäcka att den tid de fastar från näring - även nödvändig näring - inte endast inte är dödlig för dem utan stärker dem, så att blomningen på våren blir rikligare. Deras *fasteperiod* innebär således ett *tomrum*, men bara i jämförelse med en fullhet, den är en *frånvaro* som bara föregriper en *närvaro*.

Min mat är att göra Faderns vilja

Det mest lysande exemplet på fasta som förberedelse till en intensivare handlingskraft ger oss Jesus själv, när han för att göra sig beredd för sin offentliga verksamhet drar sig tillbaka i öknen under fyrtio dagar utan att inta någon föda. I tystnad och bön skapades inom honom det utrymme han behövde för att möta Fadern och lyssna fullt ut till hans vilja, som han sedan skulle förkunna för folket. Detta är den verkliga betydelsen av fastan som vi inbjudits till: att skapa utrymme för Gud inom oss för att möta honom med större frihet och förstå hans tanke som vi ska översätta till liv.

Apostlagärningarna berättar att de troende fastade innan de fattade viktiga beslut (Apg 13:4; 14: 23), vilket låter oss förstå hur fastans mening borde vara: det som drar blicken från denna världens angelägenheter för att koncentrera sig på Gud i stället.

Maria, en mor som låter barnen fasta?

Vi vet väl att Guds Moder i Medjugorje framhållit kallelserna till fasta som en av de fem punkterna i *hennes kallelse*, en pelare som vi ska stödja vårt andliga livs byggnad på. Men var på er vakt, det handlar endast om ett stöd, inte om livet med Gud, som vi måste sträcka oss mot. Det skulle vara alltför litet att stanna vid medlet som hjälper oss att möte Herren och sedan inte ha gemenskap med Honom! Det är faktiskt ett misstag att nöja sig med religiösa seder utan att tränga in i Guds mysterium som kontinuerligt erbjuder oss. I grunden är det bara ett sätt för att få vårt samvete att tiga och vi bedrar oss om vi tror, att allt är i ordning bara därför att vi har fullgjort "rituella plikter" förelagda av vår religiösa tro. Om det är så, betyder det att vi fortfarande livnär oss på farisäernas surdeg...

Till bords med helgonen

Den fasta som Maria har kommit för att överlämna åt oss är något helt annat än den som helgonen har praktiserat i sekler. Marias fasta är ett mycket kraftfullt andligt vapen som hjälper oss att ta avstånd från beroendet av tillgångar, hur nödvändiga de än må vara. Om vi belamrar vår inre tomhet och fyller magen med mat och dryck som ständigt retar vår aptit, och om vi fyller huvudet med bilder, ljud, tv-sändningar och förströelser av alla slag för att slippa den inre öknen möda, slippa dessa nätter, nödvändiga för anden för att rena och stärka den, om vi låter ytligt umgänge och onödigt prat ta över uppgiften att hålla oss sällskap, för att vi inte ska känna ensamhetens tyngd... om allt detta sker, så betyder det att vi ska börja fasta på allvar! Bara på det sättet blir vi i stånd att återta

herraväldet över oss själva, över de passioner som inte gör oss lyckliga utan tvärtom binder oss som osynliga droger. Vi märker det när vi börjar att avstå från dem, när vi motstår deras insmickrande lockelse, när vi känner hungern, törsten eller när något annat behov locka oss. Genom att fasta blir vi därför i stånd att sätta upp en barriär mot det onda som gömmer sig i vårt hjärta mot synden, ofta som en form av frosseri.

Ett fönster vidöppet mot själen

En annan bild hjälper oss att lära känna fastan bättre. Låt oss föreställa oss ett fönster öppet mot vår själ: det låter ljuset utifrån tränga in och vi kan upptäcka dammet som lagt sig och som vi tidigare inte såg, som det brukar vara med varje föremål i ett rum där vi oförmodat låter solen komma in.

En måttfullare livsstil, mindre utsatt för olika yttre lockelser som påkallar vår uppmärksamhet, öppnar oss i vårt inre, och då kan vi se det Mysterium som bor i oss, djupt inom oss, och som är det sanna Ljuset, vilket visar oss saker och ting i deras fulla verklighet. Alltför många lager samlas i oss och med tiden stelnar de och hindrar oss från att se Gud klart, hans impulser, hans önskningar för vårt liv, och så kan den gudomliga bilden som inpräglats i vår själ aldrig komma fram och visa den identitet som gör oss unika i Gud, ursprungliga, utan att behöva bero på yttre stereotyper som bara tillfredsställer vårt behov av trygghet.

Det osynligas fångar

Vi har undrat varför så många människor idag är överviktiga, bland dem tyvärr många barn. Är det kanske därför att världen inte längre erbjuder dem Gud som en oundgänglig föda, fullvärdig för att uppehålla dem under deras vandring genom livet och ge glädje åt sinnet och hjärtat? Det är då klokt att ta emot fastan som något dyrbart som på nytt ger oss kontakt med vår själs inre tempel för att sedan ge en gåva åt Gud, vissa om att Han kommer att använda detta utrymme på bästa sätt och fylla oss med Sig själv, och ge oss sitt goda genom renare kanaler, när vi blivit mer tömda och tillgängliga att låta oss fyllas av Honom. På så sätt ska vi förstå att det är Gud som ger oss livet, och att vi inte på egen hand glupskt behöver sörja för oss själva och tillföra kroppen näring i överflöd för att "lägga upp ett förråd". Så kommer vi att åter upprätta det rätta beroendet till Fadern och vi kan bättre uppskatta varje gåva som vi i allmänhet med vanans makt tycker är självklar och förväntad och inte något stort.

Starkare än en här

Många gånger har Maria upprepat: med bön och fasta kan vi till och med hejda krig. Det är sant. Kanske borde vi börja tro på det... Hur som helst blir det möjligt bara om vår själ blir den punkt i universum där konflikter mellan andens och köttets motsatta tendenser och allt som existerar sluter fred, om den harmoni som förutsetts mellan tingen åter upprättas. ○

Alla kvinnor är mödrar

Alla kvinnor är mödrar.
ty de ger livet åt människosläktet,
som utan deras moderskap
skulle vara omänskligt.
De ger livet till mänskligheten,
med sin egen kärlek.
sin skönhet och ömhet
och när den med generositet och godhet.
Utan kvinnan-modern
skulle världen vara mer öde än öknen
och kallare än is.

Gud har valt modern
för sitt nära samarbete
och med henne har han fortsatt skapelsen
av människan och världen.
När människan, med sin skuld,
bröt bandet med Gud
valde han henne till att medarbeta,
för människans frälsning (Gen 3:15).

Kvinnan skickade bort oss från Eden,
Modern har fört oss tillbaka dit.
I sitt sköte har hon fört oss till Gud
och, som till en Fader,
har hon gett oss till Honom med en kys.

Modern är vårt öde.
I oss och med oss
finns ingenting som inte är hennes.
Hon dör när hon givit oss allt;
när hon inte hade mera att ge oss.
Redan före döden
dog hon från sig själv
för att kunna leva i oss,
med oss och för oss.

(ur *Modern* - L. Rucpic)

Jag är rädd för att säga ja, Herre

Vart vill du föra mig? Jag är rädd för att utsätta mig för någon risk, jag är rädd för att skriva under in blanco, jag är rädd för det ja som kräver flera ja... Men du, Herre, säger till mig: "Jag behöver ditt ja, liksom jag behövde Marias ja för att komma till jorden, för jag måste vara på ditt jobb, jag måste vara i din familj, jag måste vara i ditt kvarter. Jag behöver ditt ja för att fortsätta att frälsa världen!" O Herre, jag är rädd för ditt krav, men vem kan motstå dig? För att ditt rike ska komma och inte mitt, för att din vilja ska ske och inte min, ge mig kraft att svara med ett glädjefyllt ja på din kallelse till din plan för mitt liv...

(Michel Quoist)

Vittnesbörd...

För mig är Medjugorje hemma!

För mig är Medjugorje... framför allt har det varit den plats där jag vaknade andligen, genom ett märkligt möte med Jesus i tron. Jag talar om ett märkligt möte, för jag upplevde djupt inte bara Kristi kännbara närhet i hjärtat, som ett serafisk inträngande av den allra renaste Kärleken, vitglödande andligen och överraskande för mig, jag som är engagerad i volontärbete på sjukhus, för mig som alltid var på språng, för mig som var mycket aktiv, för mig som var säker... på mig själv!

Oförmodat befann jag mig ensam, med anden sänkt i mörker, förskräckt på djupet och avklädd varje säkerhet; ett rov för ångestfylld fruktan, söndersliten av tvivel, av de mest förfärliga tankar... I hela denna inre öken förstod jag bara en sak: att Gud höll på att ge mig sin kärlek och sin välsignelse, att i min andliga öken var Jesus fri och gav mig sitt ord av barmhärtighet, som manade mig att vara lugn i prövningen, för Gud berörde mig i mitt inre, i anden, för att bota mig och undervisa mig att be med tro. Ja, det är verkligen denna stora gåva som jag fick; nåden till djup bön, vilket hjälper mig att förbli tyst medan jag ber i *det fördolda* i min själ. Mänskligt sett känner jag mig oförmögen att uttrycka något gott, men när jag är försänkt i min inre tystnad blir jag varse att kärlek stiger upp från mitt hjärta till alla och övergår i tillbedjan.

I Medjugorje mötte jag verkligen Gud och från det ögonblicket förändrades mitt liv. Jag har lärt mig att vara mer följsam och varje dag dö från mig själv, förlåta den som gör mig illa och ge mitt liv åt Gud och be för den som

lider i världen, är fattig, förödmjukad, föraktad och jag tackar varje dag Herren för hans oändliga kärlek. Mitt liv är förändrat på djupet, men först efter det jag lät Gud hela mig!

I Medjugorje upplevde jag - och varje gång som jag återvänder upplever jag det på nytt - den andliga övergång som helt enkelt kallas för Påsk: avskiljandet från mörkret genom det gudomliga Ljuset, en hemlig *port* att upptäcka genom tron. Det är just denna port som öppnades för mitt inre öga sedan jag i det fördolda bett Gud ta emot min önskan att erbjuda honom mitt liv utan någon som helst reservation, trots min mänskliga svaghet för att bli förmögen till ett offer av kärlek för Jesus.

I Medjugorje mötte jag den gudomliga Kärleken i detta rena tillstånd. På ingen annan plats har jag inandats en andligen så ren luft! Jag har varit vid många vallfartsorter men bara i Medjugorje har jag klart uppfattat Jesu levande närvaro som en trogen vän, nära människorna och deras lidanden. Det är en verkligen enastående kärlekens kraft...

Under min dag saknas inte prövningar, förtretligheter, bekymmer, men jag lever tröstad av bönen och av säkerheten att Herren tar emot mitt "lilla" offer som om det vore en stor kärleksgåva åt Honom! Endast genom att älska Gud blir vi till Kyrka, endast genom att älska gratis kommer man in i den sanna gemenskapen med Herren och med bröderna, men jag måste leva verkligen på djupet för att kunna tjäna bröderna *som Gud vill* och inte som jag vill. Just i Medjugorje har jag förstått att det sanna goda är en frukt av den gudomliga viljan och inte av mänsklig vilja. Därför måste vi lägga av allt, bli av med det som förslavar oss och bli hörsamma mot Gud genom att glömma oss själva och våra egna resonemang. Det räcker med en smula uppriktighet inför Honom, och överöser Han

Utan dröjsmål

oss med nåd och välsignelser.

Jag återvänder ofta till Medjugorje, för där känner jag mig hemma och känner att jag är en levande lem i den mystiska Kroppen, den universella Kyrkan, fullständigt förenad med Kristus i den Helige Ande. Det är ett stort mysterium detta som sker i Medjugorje: där finns ingenting storartat att söka upp, tvärtom tycks ofta de enklaste bekvämligheter saknas, de som vi är vana vid. En plats utan attraktioner, där det är oerhört varmt på sommaren och kallt på vintern.

Nådens mysterium som man lever i Medjugorje kommer från Höjden och man förstår den bara i samma mått som man öppnar hjärtat för Gud! Ur denna synvinkel blir Medjugorje ”världens vackraste plats”, en plats som har allt, en oförglömlig plats. Om du låter dig besegras av det närvarande, gudomliga mysteriet i Medjugorje kommer denna plats att bli till *vila*, den blir *Modern*. Men det är ett mysterium som man kan förstå endast i tron!

Gracia från Milano

Små och stora mirakel

Många gånger tar något slut, man vet inte hur eller varför, men det tar slut. Vi tror att det alltid är de andras fel, eller att det beror på oförutsedda händelser. ”Om bara inte detta hade hänt... om den där personen inte hade lagt sig i... skulle det ha gått som på räls, tänker vi. men tyvärr är det inte så.

En sak är emellertid säker: djävulen är aktiv och nästlar sig in i våra liv och i våra familjer för att förstöra dem och dra dem i fördärvet. Om det är han som härskar, kan ljuset inte komma in. Hur det än är, räcker det att se sig omkring ordentligt för att se ifall det ändå inte finns någon liten springa även om den är liten, som låter ren luft komma in och även lite ljus.

Jag ska berättat en liten historia som talar om ett stort under. För ca två år sedan smulades en av mina väninnors familj bokstavligen sönder. Det fanns inget motiv för det, eller snarare det fanns många liksom i alla liknande situationer, men det fanns heller ingen utväg: bara en springa med ren luft: bönen. Det var bara genom att be som min väninna lyckades övervinna förtvivlan och bli herre över sig själv: endast i bönen sökte hon hopp att återfinna ljuset och att på nytt bygga upp något som tycktes obevekligt raserat.

Av kärlek till den lille sonen och för att

När vi känner oss kallade av Herren, när vi upplever hans närvaro, bör vi inte göra annat än följa honom, utan dröjsmål.

Att dröja innebär att vara kluven mellan två kallelser: den som är förankrad i det vardagliga livet, som vi är bundna till, i våra känslor, i våra planer, och å andra sidan kallelsen att gå bortom allt detta.

Vi börjar beräkna: är det lämpligt att skjuta upp svaret till vår Herre - detta av rädsla för det obekanta - eller följa honom genast, utan dröjsmål.

När herdarna hade hört ängelns budskap var de så gripna i själen och hjärtat att de inte dröjde för att fundera om det var mödan värt eller inte att lämna grottan där de vilade och löpa risken att lämna hjorden obehövad - de ”skyndade iväg och fann Maria och Josef och det nyfödda barnet”.

Utan dröjsmål... Herdarna begav sig alltså iväg och fann barnet och berättade sedan vad de hade sett, och väckte så häpnad hos alla som hörde dem, och i sin stora glädje prisade och lovade de Gud. För övrigt svarade också Josef omedelbart på uppmaningen från ängeln som visat sig för honom i drömmen och sagt honom att inte vara rädd för att ”föra hem Maria som hustru...” Mänskligt sett borde det varit mycket

överleva, försökte hon med tiden upprätta en åtminstone hövlig relation till ex-maken; och så, för första gången sedan separationen, gick de tillsammans med den lille sonen till en karnevalsfest, där också jag och min familj var med.

I allmänhet bär jag en kedja med *den Mirakulösa medaljen* (som föreställer Jungfru Maria) om halsen. Min väninna lade märke till den och anförtrorde mig att hon nyligen hade tappat bort sin. ”Men jag har en till,” utropade jag. ”Jag fick den här av en okänd person, när jag lämnade sjukhuset då Luca, min andre son, hade kommit till världen, ...” Plötsligt förstod jag att i den stunden var den medaljen till större nytta för henne. I grund och botten hade jag fått den av *en ängel*, just med avsikt att beskydda min familj. Alltså, med samma avsikt, gav jag den till min väninna.

Undren låter inte vänta på sig. Samma kväll föreslog jag att de skulle stanna på kvällsmat hemma hos oss. Otroligt nog och med förlägenhet accepterade de. Vi åt och pratade i all vänskaplighet medan barnen lekte. Hon bara lyste i ögonen och han hade ett leende över hela ansiktet... Den lille Lorenzo var synbarligen nöjd, och jag hoppas att båda hade sett den där nyansen i ögonen på ett barn som känner sig tryggt därför att det är hos mamma och pappa.

Tre dagar senare åt vi kvällsmat tillsammans igen, men bara min väninna och jag.

Om en månad ska vi resa tillsammans till Medjugorje. Jag tror att det inte slutar här. Jag är säker på att Maria ska göra det lilla undret som den mirakulösa medaljen åstadkommit ännu större, så att den lille pojken och hans föräldrars glädje blir allt verkligare och varaktigare. Hjälpa mig att be för dem; jag gör det redan.

Cinzia Vinchi

svårt för honom att tro på något så utanför det vanliga, detta att Maria blivit havande genom den Helige Andes ingripande...., men Josef litade på ängeln och begav sig utan dröjsmål mot det okända. Om vi, när himlen inbjuder oss, stannar upp för att fundera kommer vårt hjärta alltid att förbli delat och vi kommer inte att finna livets glädje och fullhet.

I Medjugorje har också vi fått en kallelse: några har svarat, andra har efter ett ögonblick av entusiasm låtit sig dras tillbaka till vardagen med all dess oro, till den omgivande världens mentalitet med tvivel, ovisshet och slagit in på tristessens väg. Andra har utan reservation accepterat Marias inbjudan och överlåtit sig åt henne, i tillit och valt den i början mödosammare vägen, där de mött oförståelse och det lidande den får utstå som inte följer världens mentalitet; sedan har de fått nåd och åter nåd, framförallt fridens nåd, och gåvan att ovillkorligt älska alla, en glädje som inte upphör ens i smärtan.

Utan dröjsmål... Man kan inte tjäna två herrar, Gud och Mammon. När vi lever i gemenskap med Gud vidgas hjärtat, det deltar i världens smärta, lider för misstag och begär som älskar oss och de som inte älskar oss och **i vårt hjärta önskar vi offra vårt liv för dem som tagit fel väg** för att de också ska slå in på kärlekens väg.

Cecilia Appugliese

Psalm 16 ur Psaltaren.

Bevara mig, Gud,
ty jag tar min tillflykt till dig.
Jag säger till Herren: ”Du är ju Herren,
för mig finns inget gott utom dig.”

De heliga i landet, de härliga,
endast till dem har jag behag.
Men de som tar sig andra gudar,
de drabbas av svåra plågor.

Jag vill inte offra deras drickoffer av blod
eller ta deras namn på mina läppar.
Herren är min beskärda del och bågare,
du håller mitt öde i dina händer.

En lott har tillfallit mig i ditt ljuvliga
land,
ett arv som behagar mig väl.
Jag vill lova Herren, han ger mig råd.
Ännu om natten manar mig mitt innersta.

Jag har alltid haft Herren för mina ögon,
han är på min högra sida, jag skall inte
vackla.
Min själ gläder sig, mitt hjärta fröjdar sig
även min kropp får bo i trygghet.

Ty du utlämnar mig inte åt dödsriket,
du låter inte din fromme se graven.
Du visar mig livets väg,
inför ditt ansikte finns glädje till fyllest,
ljuvlighet i din högra hand för evigt.

Han är inte här

Människorna tänkte att han var ouppnåelig, men de tog miste. Gud var nära sina skapelser, och för att övertyga dem gjorde han sig till människa bland människor, son, bror och vän. Han levde i Galileen, ett område i utkanten av det antika Palestina, en vägkorsning mellan länder, bland hedendom och osedlighet. Upp i det fromma Jerusalem talade man om det med arrogant förakt. Men det var just i det området som Jesus ville växa upp, predika och visa Faderns sanna ansikte. De var således vana vid en avlägsen Gud som utövade sitt herravälde genom en makt som ingöt fruktan, och Han valde i stället att vara *med* oss; han vände upp och ner på den gamla uppfattningen genom att visa en suveränitet som bara var kärlek.

Just i kraft av denna kärlek som övergick varje annan kärlek - därför att den är förmögen till ett verkligt offer - lämnade han Galileen och begav sig iväg upp mot Tempelstaden, som väntade honom för att döma honom och hänga upp honom på ett kors, utanför stadsmuren, för att inte riskera att oreña sig...

Hans lärjungar följde honom lydiga, fast en smula förbryllade. De försökte vara honom lydiga trots att spänningen gick mot sin kulmen bland dispyter och fördömanden, medan Han, i ett stilla lugn fortsatte att vara suverän.

Sedan träffade en serie av farväl dem på få dagar, oförberedda. Detta underliga tal på torsdagen före Påsken, de förstod det inte: "Vad är detta som han säger: Ännu en liten tid och ni ser mig inte längre, och åter en liten tid och ni får se mig?" (Joh 16:17). Han förbryllade dem, liksom den gesten när han tvättade deras fötter. Han var inte längre Mästaren: han tycktes som en slav.

Några timmar senare under nattens tystnad hade han avlägsnat sig: "Stanna kvar här, vaka...", medan Jesus svettades blod bland de sovande olivträden och drack ur en bitter bägare. Det blev gryning, och en kyss ryckte dem ur deras avvaktan. Sedan, i skrällen, var flykt deras enda utväg.

Allt är slut.. Jesus är död! Nej, vänta: "Han är inte här, Han har uppstått. Gå och säg till hans lärjungar: Han har uppstått från de döda, och nu går han före er till Galileen: där ska ni få se honom" (Matt 28:6-7). Vilka händelser, vilka överraskningar! Allt i hast, allt oväntat. Och till slut ännu ett farväl.

Avtalat möte i Galileen! Men varför ville ha se dem igen just vid den sjö som var scenen för deras första möte?

Eloi Leclerc skriver (ur *Från Påsk i Galileen*) "Galileen var deras lilla hemtrakt. Där borta hade allt börjat. Uppståndelsens chock innebar en risk för lärjungarnas sinnen att rycka Jesus från vår mänsklighet, från vår historia, och projicera honom till ett mytiskt universum, på samma gång fascinerande och skrämmande stort.

Det var bråttom att koppla samman uppståndelsen med allt som han hade föregått den i Galileen, med Mästarens vandringar på oansenliga stigar tillsammans med lärjungarna. De måste upptäcka att det inte fanns någon klyfta mellan historiens Jesus och härlighetens Jesus. Och att dödens överman var just den man som

var så nära dem, så underbart mänsklig, som de hade känt honom och umgåtts med honom. (...)

Jesus har på intet sätt tagit avstånd från sin egen mänsklighet. Han är alltid samma ödmjuka man nära sina lärjungar. Han återvänder till sina bröder med samma enkelhet och med samma mildhet. De återser honom mer levande och verklig än någonsin i deras eget välkända sammanhang, vid sjöns stränder (Joh 21). Och sårmärkena på hans händer och fötter och i sidan är tecknen på vårt öde av svaghet och lidande, av förödmjukelse och död. Herren har inte vägrat dela detta öde. Han upptog det i sitt eget hjärta för att fylla det med sitt ljus (...). Där borta i Jerusalem, i det hus där de höll sig gömda, darrande av rädsla, kunde Herrens uppståndelse framstå för dem enbart som en tyngande händelse, omskakande, en brytning med allt som de hade upplevt med Jesus av Nasaret, och som en

konsekvens av det, utan mening. Händelsen gick långt utöver deras fattningsförmåga.

Men i deras Galileen, på stränderna till sjön, under denna fria och rena himmel, fick de återfinna Mästaren i hans mänsklighet. Händelsen i Jerusalem hade inte längre kvar sin skrämmande aspekt. Utan att förlora något av sin storhet, visade han sig i samstämmighet med deras enkelhet. Gud upplyste plötsligt deras hjärtan, och lät dem i den Uppståndnes härlighet upptäcka meningen med det som de hade upplevt när de följde Jesus av Nasaret.

Den man som lärjungarna hade känt och följt är densamme som nu avslöjar sig som härlighetens Herre. Och fastän han är Herre, förblir han deras bror i sin mänsklighet.

S.C,

Buller som flyktväg

"Det verkar nästan som om folk har behov av buller! Vi har blivit slavar under ljud. Det ständigt tilltagnade och öronbedövande bullret är ett tecken på en kultur som söker fly från sig själv och tar sin tillflykt till att försätta sig i en situation som får den att söka glömma vardagens problem!"

Det är funderingar som passar för oss som lever i ett mekaniskt samhälle ur alla synvinklar, i alla miljöer, men framförallt i de stora städerna, de överbefolkade och på vissa sätt oberoeliga metropolerna. Ärkebiskopen av Rio de Janeiro, Mons. Tempesta, skriver just i en kommuniké riktad till den nationella Biskopskonferensen i Brasilien: "**I dag lever vi i en värld omgiven av ljud och buller**, och därför är det mycket svårt att uppleva tystnaden. Vi har en vana att alltid lyssna på en eller flera elektroniska apparater på samma gång för att slippa tänka för mycket på livet och i stället bli distraherade från vardagens obehagliga upplevelser. Vi drivs av den ständiga jakten efter pengar. Vi springer utan uppehåll för att samla ägodelar, och i detta sökande är vi omgivna av maskinbuller, fax, ringsignaler, tutanden, radio, TV, mobiler, bedövande musik, upphetsning och skrik. **Tystnaden är nödvändig för den personliga jämvikten och framför allt för att möta Gud och oss själva.**"

Behovet av tystnad är medfött i människan, det är en del av hennes innersta natur, där hon möter sig själv och Gud, "Treningen som bor i tystnad". Apropå detta påminner ärkebiskopen om att "även Jesus är myckte klar när han tala om nödvändigheten av inre bön, då han understryker betydelsen av tystnad så att Faderns ansikte kan stråla i oss, och ärför ger Kristus rådet att stänga dörren till rummet, säga få ord, förbli i tystnad u Hans närvaro. Detta att vara med Fadern är inte något annat än bön i det tysta, där det blir stor glädje endast genom att vara inför vår Gud. Vårt liv behöver denna jämvikt av tystnad som ropar frid. Den kristna tystnaden är full av Guds Ord och upplyser våra liv. Tystnaden är viktig för bönen och för livet och främjar kontemplerationen av de eviga sanningarna och gynnar sökandet efter Guds ansikte.

Läsarna skriver

Martine, Barcelonnette, Frankrike - Kära vänner i Kristus, vilken glädje att på nytt få Eko! Fortsätt tro att Eko är en gåva från Gud till oss alla! Mod, ni är inte ensamma, även om det kommit många käppar i hjulen! Mätte våra böner stödja er alla.

Sr. Marie Benoît och alla systrarna i kommuniteten (Benediktinklostret för ständigt tillbedjan i Craon, Frankrike) - Kära vänner på Marias Eko, tack för att ni på nytt skickat er tidning! Det blev som ett besök av en gammal vän som aldrig lämnat vårt hjärta...

Anne, Frankrike - Tack för det underbara arbete som ni fullgör! Fortsätt publiceringen av Eko som gör så mycket gott...

Marie Céline, Frankrike - Tack för er trofasthet. Jag får er tidning sedan lång tid och delar ut den i min bönegrupp. Er trofasteht har gett mig mycket stöd i mina svårigheter.

Carla Benedetto, Mathi (TO), Italien - Som vanligt fortsätter jag att dela ut Marias Eko i byn där jag bor, Mathi, cirka 30 km från Turin. Med en gåva vill vi uttrycka vår glädje och tacksamhet för möjligheten att få och läsa Eko.

Anna Gambino, Saronno, Italien - Hjärtligt tack för ert så värdefulla Eco di Maria. Jag bifogar mitt vanliga lilla bidrag. Må Maria fortsätta att välsigna er och belöna er för allt det goda ni gör...

Marta Vega, Adroguè, Argentina - Vi är mycket tacksamma mot er för att ni skickar Eko varannan månad, vars innehåll låter oss berikas andligen och förbli förenade med vår Moder i Himlen genom hennes budskap. Må Gud välsigna alla som arbetar för att sprida det som Maria säger till oss i sin oändliga kärlek.

Fader Theobald, Tanzania - Må ni bli välsignade, ni som arbetar för att låta ord nå oss i vårt avlägsna land, ord som får oss att känna närheten till Maria och alla hennes barn spridda i världen.

o

Endast av kärlek

Endast av kärlek kan man ge allt utan att vänta sig få något tillbaka. Endast av kärlek dör vetekornet, i ovisshet om det kommer att bära frukt eller inte. Endast av kärlek kan man tänka sig att offra som en möjlig, förnuftig och meningsfull handling, också när man på avstånd inte ens skymtar löftets uppfyllelse

Ett ”engångsglas”, en investering utan viss-het om utdelning, en namnteckning in blanco. Det borde vara den konstanta attityden hos en kristen som hör Guds kallelse att reservations-löst ge sig själv åt Honom för att bli det ”ja” till den gudomliga viljan, som kallar oss och som ofta ligger gömd i mysteriet för att så småningom avslöjas steg för steg, medan man vandrar.

Endast av kärlek kan man uthärda offrandets tyngd, som kräver att man avstår från allehanda goda ting till förmån för det enda Goda: självförsakelse och inte död; disponibi-litet att leva *i förlust* men inte som *förlorare*, ty i denna följsamhet blir vi en öppen plats för Gud, som kommer att utkämpa striden mot den Onde i oss och som alltid kommer att gå segrande ur kampen.

Endast kärleken, ty Kärleken drar oss till sig och gör oss förälskade, inbjuder oss att lämna det flyktiga och övergående, utan att hoppas på att få tillbaka det igen, för att överlämna oss åt *skatter som inte förstörs av rost*.

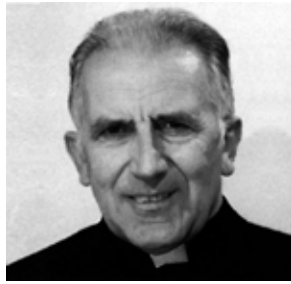
Endast kärleken, för vi är inga hjältar, är en väg som kostar vårt blod, som samlar tårar och tvingar oss att be... Endast av kärlek - för vi har ingen logik som kan stå emot - förlorar vi fattningen när förnuftet får oss att tåga för att lämna ordet endast åt Honom, åt Kärleken.

S.C.

Don Angelo tio år av lycksalighet i himlen

Det är som hände det igår, men redan har tio år förflutit sedan DON ANGELO lämnade sin kropp på jorden och började resan längs stigar som leder till Treenighetens hjärta, i himlen. Sjukdomen hade plågat honom redan sedan en längre tid och reducerat hans muskler och minskat hans rörelseförmåga för att till slut ta förmågan att andas ifrån honom. Men ända till slutet var han närvarande, uppmärksam på att fullfölja det som Herren hade förutsett för hans sista tid på jorden: att alltid överlåta sig åt Guds vilja, åt hans ledning, åt hans initiativ, i allt.

Han var en man stålsatt av ett måttfullt liv, disciplinerad, i tron som i vardagslivet; en man van att avstå och offra, förmögen till själv-kontroll och till att leda andra med auktoritet. Likväl kunde han under de sista månaderna av sin vandring ömfomra denna en smula rigorösa attityd till total följsamhet, för att låta sig formas utan minsta motstånd, för han hade tillit, han kände den Gud som kallade honom till Sig och som önskade fullkomna honom före hans slutliga färd.

Den som kände honom väl hade upplevt hans godhet, generositet, den totala hängivelsen att tjäna andra och fullfölja den uppgift som Herren hade anförtrott åt honom: församlingen i Villanova Maiardina (Mantova) och Marias Eko. **Don Angelo** levde huvudsakligen i en prästgård på landet, omgiven av enkla, anspråkslösa människor, som ofta var i behov av det nödvändigaste. Där förmedlade han liv omkring sig utan exhibitionism, ödmjukt, även om det stod klart för alla att det var han som satt vid rodret och styrde, och även han var tvungen att hålla sig till reglerna. En smula tvär och ändå ömsint som bara en god far kan vara.

Vår medbroder på EKO, **Pietro Squassabia**, som gick i don Angelos ”skola” alltsedan sin ungdom och var hos honom ända till hans sista andetag minns: ”Till hans favoritnöjen ända från barndomen hörde att utforska fåglarnas bon i raden av träd där han bodde på landet. Även som vuxen behöll han denna passion: *Se där, det är ett näktergalsbo, sa han, och det där tillhör en trast, det andra vet jag inte, kanske en bofink*. Få ting avbröt hans bön som vuxen, kanske ingenting: ibland gjorde han en kort paus under bönen för att lyssna till näktergalen, som satt och sjöng på grenarna nära prästgården.

Hans sökande efter det äkta och det sanna förde honom till att förstå bönen betydelse på ett särskilt sätt, bönen inför det allraheligaste Sakramentet, som en förlängning av eller förberedelse till att fira Eukaristin. Inför Jesus utställd i monstransen tillbringade han långa timmar: han sa till oss pojkar att lägga vårt hjärta bredvid Jesu Hjärta och dröja vid Hans sida. Från denna bön hämtade han en kraft som förvandlade hans väsen och spred ljus till dem som fanns omkring honom.”

Hans kärlek till Maria var mycket stor, särskilt från den dag då han reste till **Medjugorje första gången år 1984**. Jungfru Marias budskap blev genast verkliga, lysande ledfyror för hans steg och för dem som följde honom på vandringen. Det var just genom att ”hans trogna” bad honom om kommentarer som nyhetsbladet uppstod - och med tiden en bulletin som fick en alltmer fast form - det lilla *Eco di Medjugorje* - (*Eko från M.*): ursprungligen ett enkelt stencilerat blad och så småningom tidningen som vi känner den idag. Att säga att Marias moderliga hand sänd av försynen ledde allt är att säga för litet. Don Angelo gav av sin intelligens, sin kapacitet, sin tid; men det var Maria som gjorde allt det övriga. Jag föreställer mig att det var just hon som **den 3 mars 2000** kom för att hämta honom från hans sjukbädd och föra honom till Jesus, efter mer än femtio års prästtjänst i Kristi efterföljd.

Pietro fortsätter medan han minns dessa stunder: ”De sista tre åren av hans liv var de

mest fruktbara av hans jordiska existens, för då hans krafter avtog, vilka en dynamisk och aktiv person som don Angelo med nödvändighet hade litat till, renades hans själ alltmer och blev alltmer uppmärksam mot himlens realiteter. Sjukdomen fullbordade det största verket i honom, i stället för att göra honom till chef, hade den förvandlat honom till en allt lugnare och mer stilla person: de sista dagarna, då sjukdomen hade fråntagit honom all kraft, till slut också talförmågan, var de rikaste på undervisning för oss som umgicks med honom... Han var nära de himmelska realiteterna. Han hörde de saliga som kallade på honom och det sade han till oss, medan han ännu kunde tala: ”*Jag tror inte att jag kommer tillbaka till Villanova för jag hör de saliga som kallar mig dit upp, de kallar mig till sig.*” Han ansåg inte heller att hans sjukdom var en olycka utan en frukt av försynens plan och de sa han om och om igen till alla som besökte honom: ”*Ni frågar mig hur jag mår, men det har ingen betydelse hur jag mår. Jag gör vad läkarna säger till mig men inte med tanke på att tillfriskna, för min sjukdom kommer från Gud som önskar den, för Gud kallar somliga att vara närmare Honom och dela korssets lidande för världens frälsning.*”

Gratulationer, don Angelo! Det är underbart att tio år sedan din bortgång kunna lyckönska dig till en livets fullhet som bli allt sannare, mer strålande och gjädjefyllt i Honom som har skapat dig och som genom dig har nått så många människor i världen, som idag, när de läser Eko, helt säkert minns dig med tacksamhet och välsignar dig.

**Stefania Consoli för redaktionen
med teamet för Eco di Maria**

EKO från Medjugorje

lever endast av gåvor och prenumerationsavgifter (för papertidningen) För **nytt abonnemang** eller för **adressändring**,

vänd er till:

Carlo Frizzo, Vultejusv. 21 16857 Bromma. Plusgiro 401 99 00-2

Ett år, 6 nr, 75 kr. Skriv namn och adress när beloppet betalas in!

EKO på nätet: <http://ecodimaria.net>

e-post Sverige: dalbyanna@spray.se

eller: christina.agnani@gmail.com

e-post Italien: redazione@ecodimaria.net

*Maria, vår Fru,
befaller jag mig
och Kristi fem sårmärken klara.
O himmelens Gud,
bevara min stig
idag ifrån synder och fara.
Ja, hjälp mig att vandra
mot målet med dig,
med dem som de dina vill vara.*

Cecilia 468:2

Villanova M., Italien, 1 mars 2010.

Översättning: Christina Agnani

Tryckning: www.adegraf.se